

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobců: a) **F. Š.**, b) **M. Š.**, oba zastoupeni JUDr. Tomášem Davidem, advokátem se sídlem Dlážděná 4, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Ředitelství silnic a dálnic**, se sídlem Na Pankráci 56, Praha 4, zastoupené JUDr. Markem Křížem, advokátem se sídlem Masarykovo nám. 91/28, Karviná – Fryštát, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2015, č. j. MSK 46258/2015, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 7. 2016, č. j. 22 A 82/2015 – 53,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 7. 2016, č. j. 22 A 82/2015 – 53 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění

[1] Včas podanou kasační stížností napadli žalobci (dále jen stěžovatelé) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, jímž byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2015. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatelů a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Opavy ze dne 16. 1. 2015, jímž byla k žádosti osoby zúčastněné na řízení umístěna stavba *„Silnice X, severní obchvat – západní část“*.

[2] Kasační stížnost podali stěžovatelé formálně z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písmena a), b) c) i d) s. ř. s. Mimo jiného namítali, že jim krajský soud v rozporu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. nezaslal výzvu k vyjádření, zda souhlasí s tím, aby bylo

rozhodnuto bez nařízení jednání, a soud ve věci rozhodl, aniž by se ústní jednání konalo. Soud tedy jednal v rozporu s uvedeným ustanovením a řízení je tak postiženo zásadní vadou, v jejímž důsledku je vydaný rozsudek nepřezkoumatelný. Stěžovatelé proto navrhli, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

[3] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek primárně z hlediska výše uplatněného stížnostního bodu a po jeho posouzení dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Z tohoto důvodu již neprovádí podrobnější rekapitulaci ostatních stížnostních námitek.

[4] Ze soudního spisu zjistil následující rozhodné skutečnosti: Žalovanému byla doručena výzva ke sdělení, zda souhlasí, aby bylo ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodnuto bez jednání, dne 25. 8. 2015. Posledním dnem dvoutýdenní lhůty k vyjádření byl den 8. 9. 2015. Toho dne doručil žalovaný do datové schránky Krajského soudu v Ostravě sdělení, že s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání nesouhlasí. Obdobná výzva žalobcům nebyla ze strany soudu vůbec učiněna. Napadený rozsudek byl vyhlášen dne 28. 7. 2016 mimo jednání, vyvěšením na úřední desce soudu podle § 49 odst. 11 s. ř. s.; jednání ve věci nebylo nařízeno.

[5] Podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod má každý právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti, aby se mohl vyjádřit ke všem provedeným důkazům.

[6] Právo na ústní projednání věci je jedním z atributů práva na spravedlivý proces zakotveného v čl. 36 odst. 1 Listiny. Ve správním soudnictví lze ve výjimečném případě rozhodnout i bez jednání, podmínky pro takový postup konkretizuje především § 51 odst. 1 s. ř. s.

[7] Podle tohoto ustanovení může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.

[8] Jak vyplývá z výše uvedeného, pro rozhodnutí soudu bez jednání musí být vždy dán souhlas ze strany účastníků řízení (nejedná – li se o případy uvedené v § 76 odst. 1 a 2 s. ř. s.), ať už výslovný anebo na základě zákonné fikce. Tato podmínka však v projednávané věci zřetelně nebyla splněna. Žalovaný s rozhodnutím bez jednání výslovně nesouhlasil, stěžovatelé pak souhlas také nedali a v jejich případě nebylo možno uplatnit ani zákonnou fikci, neboť jim žádná výzva k vyjádření nebyla zaslána. Souhlas s rozhodnutím bez jednání tak soudu chyběl od obou účastníků. Soud přitom nerozhodoval podle § 76 odst. 1 a 2 s. ř. s., žaloba proti napadenému správnímu rozhodnutí byla zamítnuta.

[9] Uvedeným postupem krajského soudu tak došlo k porušení čl. 38 odst. 2 Listiny, na úrovni zákona pak k porušení § 76 odst. 3 s. ř. s., jenž zásadu ústnosti v Listině zakotvenou provádí. Odnětí možnosti jednat před soudem, a to dokonce oběma

účastníkům, představuje závažnou procesní vadu, která sama o sobě odůvodňuje kasaci napadeného rozsudku z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písmeno d) s. ř. s., aniž by se Nejvyšší správní soud současně mohl věcně zabývat i ostatními námitkami obsaženými v kasační stížnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2004, č. j. 6 Azs 28/2003 – 59).

[10] Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě podle § 110 odst. 1, s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm je krajský soud podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu tak, že ve věci nařídí jednání a poté o žalobě znovu rozhodne. Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodne také o nákladech řízení o této kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 20. září 2017

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu